

Arrest

nr. 324 809 van 9 april 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
 X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT**
 A. Reyerslaan 41/8
 1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. VOS *loco* advocaat C. MANDELBLAT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen T.P.Q.A. (hierna: verzoeker) en R.P.L.C. (hierna: verzoekster) die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 24 mei 2022 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 25 mei 2022.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekende partijen op 23 juni 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Op het CGVS werden verzoekende partijen gehoord op 22 mei 2024.

1.3. Op 9 oktober 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidaire beschermingsstatus. Deze beslissingen, die de bestreden beslissingen uitmaken, werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Colombia. U bent afkomstig van Bogota. Sinds 2013 bent u getrouwd met L.(...) C.(...) R.(...) P.(...). Zij is samen met u naar België gekomen en diende eveneens een asielaanvraag in (DVZ: (...)). Jullie hebben een dochter (3 jaar) die samen met jullie in België is. Uw andere dochter (23 jaar) is bij haar moeder in Bogota. Samen met uw vrouw werkte u in Colombia op de toeristische dienst van een hotel. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan:

In Colombia groeide u op in de wijk 'Via Chimena' van Bogota. Doorheen de jaren zag u er het drugs- en bendegegeweld toenemen. Omdat een heleboel van uw vrienden hierdoor op het slechte pad terecht kwamen, besloot u zich in 2012 aan te sluiten bij de gemeentelijke actiegroep (j.(...) d.(...) a.(...)). Initieel vervulde u een rol als assistent waarbij u actief was in de sportafdeling. In 2014 werd u sociaal leider van de actiegroep waarbij u de verantwoordelijkheid kreeg over de jongerenwerking. Door middel van sport en spel trachtten jullie hun vertrouwen te winnen om de jongeren zo uit de klauwen te houden van de criminele bendes. Uw vrouw was eveneens actief in de actiegroep. Zij bekleedde een minder voornamelijk positie als assistent en hield zich voornamelijk met de meisjes bezig. Gaandeweg leerden jullie via de jongeren veel over de rekruterings technieken en -werkwijzen van deze drugsbendes. De informatie die jullie vergaarden, onder andere over de J.(...)-broers, speelden jullie stelselmatig door aan de bevoegde politiediensten.

Eind 2014 werd u voor de eerste keer benaderd door de bendes. Samen met uw vrouw wandelde u op een avond naar huis van het werk toen jullie overvallen werden. Tijdens dit incident werden jullie enkel bestolen. Een aantal dagen later gebeurde opnieuw hetzelfde maar deze keer beschuldigden de overvallers jullie ervan 'sapo's' of 'verklidders' te zijn, waardoor u vermoedde dat dit te maken had met uw sociaal werk. Direct na het voorval contacteerde jullie de politie. Samen met hen gingen jullie in de wijk op zoek naar de overvallers maar ze waren reeds verdwenen. In de weken die daarop volgden ontvingen jullie een heleboel dreigende telefoontjes en -pamfletten, alsook schoten ze een aantal keer ter waarschuwing in de lucht met hun geweren. Om uw moeder te ontzien van deze praktijken, besloot u samen met uw vrouw te verhuizen naar haar ouderlijk huis in 'Trinidad Gallan'. In de daaropvolgende jaren bleven jullie dreigtelefoontjes en pamfletten ontvangen van de bendes maar jullie zetten de werking met de jongeren niet stop. In 2016 besloten jullie opnieuw te verhuizen; deze keer naar de wijk 'Tierra Bienna'. Door de constante druk en stress ontwikkelde jullie beiden psychologische problemen waarvoor jullie in behandeling gingen. Tijdens de Covid-pandemie viel de gemeenschapswerking stil maar in juni 2020 pakte u uw taken als sociaal leider opnieuw op.

Op 7 december 2020 kwam het uiteindelijk tot een fysiek treffen met de bendes. Twee mannen takelden u en uw vrouw erg toe aan het voorportaal van jullie huis. Ze droegen jullie op om de werking met de jongeren stop te zetten; anders zouden jullie het bekopen met jullie leven. Jullie waren erg aangedaan van de feiten en in het ziekenhuis achteraf bleek dat uw vrouw bovendien zwanger was. Voor de veiligheid van uzelf, uw vrouw en uw toekomstig kind besloot u uw werk als sociaal leider stop te zetten. Na overleg met een advocaat nam u de beslissing om eveneens Colombia te verlaten. Op 23 mei 2022 vloog u naar België met uw vrouw en kind waar u op 25 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. In de periode voorafgaand aan uw vertrek uit Colombia zouden de bendeleden nog twee keer uw moeder hebben benaderd op zoek naar u.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u vervolgd te worden door criminele bendes omwille van uw sociaal werk met de jongeren van de wijk. Dit hypothekeerde immers voor een stuk de modus operandi van de bendes die jongeren wilden rekruteren.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: de paspoorten van uzelf, uw vrouw en uw dochter (originelen), de klacht die u bij de Colombiaanse instanties (fiscalia, procuria, en personalia) neerlegde van de feiten (kopie), een bewijs dat uw klacht werd geregistreerd (kopie), een certificaat dat staat dat u sociaal leider was (kopie), een document dat de fysieke letsels beschrijft die u overhield aan het incident op 7 december 2020 (origineel), enkele documenten van België (kopieën), jullie CV's (originelen), een uittreksel uit het strafregister van Colombia (kopie) en een bewijs dat u in Colombia werkzaam was in de toeristische sector (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van

onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn:

In de eerste plaats zijn er een heleboel tegenstrijdigheden elementen in uw relaas in vergelijking met het verhaal van uw vrouw én in vergelijking met de verklaringen die u aflegde tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 21/06/2022 (DVZ). Zo kon u bij DVZ de eerste twee incidenten waarbij u in aanmerking kwam met de criminele bendes redelijk specifiek plaatsen in de tijd: in november 2014 beroofden ze uw vrouw en op 18 december 2014 beroofden ze u (DVZ, Vragenlijst). Tijdens uw interview op het CGVS kon u zich echter plots niet meer exact herinneren wanneer deze incidenten zich hadden voorgedaan (CGVS, 15). Ook al dateren deze al van 2014, dan nog is het opmerkelijk dat u twee incidenten waarbij u rechtstreeks met de bende in contact kwam niet meer in de tijd zou kunnen situeren. Alsook beweerde u op het CGVS dat tijdens beide overvallen zowel u als uw partner aanwezig waren (CGVS p. 15). Tijdens beide incidenten kwam u samen met uw vrouw terug van het werk in het hotel. Bij de eerste overval werden jullie louter bestolen terwijl jullie er bij de tweede overval van beschuldigd werden verklikkers te zijn (CGVS, 15-16). Dat is toch ietwat anders dan wat u tijdens uw interview bij DVZ beweerde, waar u sprak over twee verschillende overvallen, één op uw vrouw in november 2014, en één op uzelf in december 2014. Uw vrouw gaf bovendien nog een andere versie van de incidenten tijdens haar CGVS-onderhoud. Volgens haar vond er maar één overval plaats op straat, waarbij de bendeleden jullie meteen bedreigden wegens het samenwerken met de jongeren (CGVS vrouw, p. 4). Van een andere overval op jullie beiden bleek ze niet op de hoogte. Toen jullie geconfronteerd werden met deze tegenstrijdigheden konden jullie weinig klaarheid scheppen. Beiden bleven jullie bij jullie initiële verklaringen (CGVS, 21-22; CGVS vrouw, 4-5). Het feit dat er dergelijke discrepantie bestaat inzake zulke toch ingrijpende gebeurtenissen, te meer ze direct gelinkt zouden zijn aan hoofdzakelijk uw sociaal werk, valt moeilijk te verklaren.

Hetzelfde valt te zeggen over de daaropvolgende bedreigingen. Volgens uw verklaringen zouden de bendeleden in de jaren erna talloze dreigtelefoontjes hebben gepleegd naar u, alsook zouden ze een heleboel dreigpamfletten hebben achtergelaten. U verklaarde doorheen de jaren ongeveer een 60-tal pamfletten te hebben ontvangen en ontelbare telefoontjes te hebben gekregen. Het exacte aantal kon u niet zeggen maar ze belden u regelmatig op onmogelijke uren op. Kortom, het waren er veel (CGVS, 22-23). Uw vrouw verklaarde daarentegen iets heel anders. Volgens haar zouden de bendeleden gedurende al die jaren slechts één keer met u getelefoneerd hebben en zouden ze slechts twee pamfletten bij jullie hebben achtergelaten (CGVS vrouw, 5-6). Toen u hiermee geconfronteerd werd, reageerde u verbaasd. Uw vrouw zou er immers regelmatig bij zijn geweest toen ze u opbelden. Volgens u was ze wel degelijk goed op de hoogte van al deze dreigementen (CGVS, 23). Opnieuw valt het moeilijk uit te leggen waarom er zulke opzichtige verschillen zijn tussen uw relaas en dat van uw vrouw. Uw advocate wierp op dat uw vrouw zich de feiten mogelijks op andere manier voorstelde omwille van het traumatische karakter ervan (CGVS, p. 23-24). Deze uitleg was niet overtuigend. Het lijkt onmogelijk dat ze zich niets zou herinneren van de voortdurende stroom aan oproepen en pamfletten die jullie zouden hebben ontvangen gedurende talloze jaren. Bovendien zijn er van de aangehaalde psychologische problemen en de hulp die jullie daarvoor in Colombia gezocht hebben geen attesten neergelegd (CGVS, 10; CGVS vrouw, 5). Ook van pogingen u op te sporen bij uw moeder na 2020 blijkt uw vrouw dan weer niet op de hoogte te zijn, terwijl u beweerde dat de bendeleden daar verschillende keren naar u kwamen vragen (CGVS p. 6). De onderlinge verschillen in de verklaringen omtrent de concrete bedreigingen die er tegen jullie bestonden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate.

In tweede instantie moeten er vragen gesteld worden bij de ernst van de bedreigingen. De eerste bedreigingen dateren volgens uw verklaringen reeds van 2014 maar tot en met 2020 bleef u verder werken als sociaal leider, behoudens een korte onderbreking wegens de pandemie. In die periode ontving u wel aanhoudend bedreigende pamfletten en -telefoontjes maar de bendes hebben tot het bewuste incident op 7 oktober 2020 toen jullie werden aangevallen nooit de daad bij het woord gevoerd (CGVS, 18). Dat is toch opvallend. Als ze u werkelijk het zwijgen wilden opleggen of u wilden doen stoppen met het sociaal werk, kan men verwachten dat ze al eerder doortastender te werk zouden gaan. Ze wisten wel degelijk waar u woonde aangezien u verklaarde bedreigingen te hebben ontvangen op elk adres waar u gedurende die zes jaar verbleef (CGVS, 18). Daarnaast is het frappant dat u nog bijna anderhalf jaar in hetzelfde huis bleef wonen nadat u en uw vrouw fysiek werden toegetakeld door de bendeleden eind 2020. Jullie vertrokken immers pas in mei 2022 naar België (CGVS, 11). Als jullie werkelijk voor jullie leven vreesden, kan men verwachten dat jullie zo snel mogelijk na dat incident zouden vertrokken zijn uit Colombia, of op zijn minst uit de regio. Uw vrouw geeft aan dat jullie een baby verwachtten, dat jullie nog steeds kosten hadden en voor het appartement betaalden (CGVS, Laura p. 7). Desondanks is het feit dat jullie zolang wachtten om effectief te vertrekken een indicatie dat er in het geheel geen gevaar voor jullie bestond.

Wat er ook van zij, in de mate dat u en uw echtgenote tevens verwijzen naar een vorm van sociaal leiderschap van uw kant, dient het CGVS te stellen dat louter een verwijzing naar een welbepaald profiel niet

kan volstaan om iemand te erkennen als zijnde vluchteling of subsidiair beschermde. De vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non.

Het feit dat jullie in Colombia nooit klacht indienden tegen deze bedreigingen tegen jullie persoonlijk, versterkt bovenstaande aanname. Pas in België besloot u de Colombiaanse overheid erover in te lichten (CGVS, 15, 17). Dat is uiteraard opmerkelijk, te meer u aangeeft een sociaal leider te zijn en men van iemand met dit profiel kan verwachten dat deze op de hoogte is van de bestaande beschermingsmogelijkheden. In Colombia kunnen sociale leiders immers bepaalde bijzondere bescherming aanvragen bij de Unidad Nacional de Protección (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Deze eenheid heeft onder andere de specifieke doelstelling om bescherming te bieden aan personen die in Colombia bijdragen aan de gemeenschap, waaronder in het bijzonder sociale leiders. U deed nooit beroep op dergelijke nationale beschermingsmogelijkheden tijdens uw verblijf in Colombia. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is. In het kader van uw functie als sociale leider was er wel regelmatig overleg met verschillende politiediensten maar dit ging over zaken die de jongeren u vertelden over de bendes. Over de aan u persoonlijke gerichte bedreigingen legde u in Colombia nooit officieel klacht neer (CGVS, 17-18). Dit doet bovendien verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u uiteengezette feiten en de ernst van uw vrees. Dat u aangeeft geen klacht te hebben neergelegd omdat u was 'gewaarschuwd' dit niet te doen uit vrees voor vergelding door de bendes (CGVS, 17), biedt hiertoe geen verschoning. Het is een louter blote bewering. U kon op geen enkele manier staven dat de politiediensten geïnfiltreerd waren door de criminele bendes (CGVS, 19-20). Evenmin toont het aan dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen. U kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in uw land van herkomst niet bij machte - of onwilling zouden zijn om met betrekking tot uw problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De documenten aangaande de klacht die u neerlegde bij de Colombiaanse overheid, lijken ook eerder post factum gesolliciteerd stukken om uw asielrelaas op te smukken. Hoe dan ook kan de inhoud van deze aangiften niet beschouwd worden als definitieve bewijsgrond voor de vooropgestelde vermeende gebeurtenissen, eenieder kan namelijk eender welke verklaring afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontfangen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

De paspoorten van uzelf, uw vrouw en uw dochter tonen aan dat jullie de Colombiaanse nationaliteit bezitten maar zeggen voor de rest niets over uw beweerde problemen. Het certificaat dat staat dat u een sociale leider was in Colombia, doet dit evenmin. Bovendien bevat het weinig objectieve bewijswaarde gezien het een gesolliciteerd karakter kent.

De documenten van het ziekenhuis tonen aan dat u uw neus ooit heeft gebroken maar ze zeggen niet op welke manier dat gebeurde. De overige documenten die u voorlegt (officiële documenten van België, jullie beider CV's, een uittreksel uit het strafregister en een bewijs dat u werkzaam bent in de toeristische sector) zeggen voorts evenmin iets over uw zeggende problemen in Colombia.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen

die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In hoofde van uw echtgenote, R.(...) P.(...) L.(...) C.(...) (OV n° (...)), nam het CGVS eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Colombia. U bent afkomstig van Bogota. Sinds 2013 bent u getrouwd met Q.(...) A.(...) T.(...) P.(...). Hij is samen met u naar België gekomen en - diende eveneens een asielaanvraag in (DVZ: (...)). Jullie hebben een dochter (3 jaar) die samen met jullie in België is. Samen met uw man werkte u in Colombia op de toeristische dienst van een hotel. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan:

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw man Q.(...) A.(...) T.(...) P.(...): (...)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen: (...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Wat betreft de elementen op basis waarvan verzoekster een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend kan worden verwezen naar het beschreven feitenrelaas onder punt 1.3.1. De analyse van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus is eveneens identiek aan deze zoals weergegeven onder punt 1.3.1.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de

eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen een schending aan van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, § 2, 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partijen gaan in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekende partijen vragen in hoofddorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens om hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekende partijen voegen bij hun verzoekschrift volgende bijkomende stavingstukken toe:

- een certificaat van het verzoek tot bescherming wegens sociaal leiderschap *d.d.* 13 mei 2022 (stuk 3);
- een brief van de voorzitter *Junta de Accion Comunal Barrio Villa Ximena d.d.* 4 januari 2022 (stuk 4);
- een klacht die werd neergelegd bij *Defensoria del Pueblo* (ombudsman) van Colombia *d.d.* 8 april 2022 (stuk 5);
- een klacht en verzoek tot beschermingsmaatregelen bij de advocaat-generaal *d.d.* 21 juli 2022 (stuk 6);
- verzoek tot beschermingsmaatregelen *d.d.* 13 augustus 2022 (stuk 7);
- een medisch verslag *d.d.* 9 december 2020 (stuk 8);
- röntgenfoto's van verzoekers neus (stuk 9).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen

dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissingen

3.3.3.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat hun aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn:

(i) er zijn heel wat tegenstrijdigheden met betrekking tot het relaas van verzoeker bij de DVZ en het CGVS maar ook in vergelijking met de onderlinge verklaringen tussen de verzoekende partijen. Dit heeft betrekking op de tijdsaanduiding van twee incidenten en het aantal incidenten die zich hebben voorgedaan;

(ii) verzoekende partijen hebben aangaande de dreigtelefoontjes en de dreigpamfletten tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Bovendien is verzoekster ook niet op de hoogte van de pogingen waarbij verzoeker na 2020 werd opgespoord bij zijn moeder;

(iii) wat betreft de ernst van de bedreigingen wordt opgemerkt dat zij sinds 2014 werden bedreigd maar dat verzoeker tot 2020 bleef werken als sociaal leider. De belagers hebben ondanks dat ze wisten waar hij woonde, nooit de daad bij het woord gevoerd, hetgeen opvallend is indien ze het hadden gemunt op hen. Bovendien bleven verzoekende partijen nadat ze fysiek werden toegetakeld, nog anderhalf jaar in hetzelfde huis wonen;

(iv) in de mate waarin verzoekende partijen tevens verwijzen naar een vorm van sociaal leiderschap, volstaat het louter verwijzen naar een welbepaald profiel niet om iemand te erkennen, de vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aannemelijk gemaakt, wat *in casu* niet het geval is

(v) verzoekende partijen hebben in Colombia nooit een klacht ingediend tegen de bedreigingen. Pas toen zij in België toekwamen hebben ze de Colombiaanse overheid ingelicht. Verzoeker beweert immers een sociaal leider te zijn waarbij er aldus kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van de bestaande bijzondere beschermingsmogelijkheden voor sociale leiders. De vrees voor infiltratie door bendes in politiediensten biedt geen verschoning en is louter een bewering;

(vi) de overige documenten die verzoekende partijen voorleggen zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(vii) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissingen.

3.3.3.2. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover

zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoekende partijen vrezen bij een terugkeer naar Colombia vervolgd te worden door criminele bendes omwille van hun sociaal werk met jongeren van de wijk. De bendes richten zich immers voor een stuk op deze jongeren om hen te rekruteren. Verzoeker besloot om zich in 2012 aan te sluiten bij een gemeentelijke actiegroep. In 2014 werd hij sociaal leider van deze actiegroep waarbij hij verantwoordelijk was voor de jongerenwerking. Het doel was om deze jongeren uit de klauwen van criminele bendes te houden. Verzoekster was eveneens actief in deze actiegroep. De informatie die verzoekende partijen over de jaren heen vergaarden, gaven ze door aan bevoegde politiediensten. Eind 2014 werden verzoekende partijen voor het eerst benaderd door de bendes waarbij zij werden overvallen. Nadat verzoekende partijen de politie contacteerden, gingen ze in de wijk op zoek naar de overvallers, echter zonder enig resultaat. De weken nadien volgden een heleboel bedreigende telefoontjes en dreigpamfletten. Verzoekende partijen besloten om te verhuizen naar het ouderlijk huis van verzoekster, bij haar moeder. Ondanks dat de bendeleden bleven bedreigen, zetten verzoekende partijen hun sociaal werk voort. In 2016 verhuisden verzoekende partijen nogmaals, naar de wijk Tierra Bienna, maar door de constante druk en stress ontwikkelden ze beiden psychologische problemen waarvoor zij in behandeling gingen. In december 2020 besloten verzoekende partijen, nadat ze fysiek werden benaderd, uiteindelijk om het sociaal werk stop te zetten en hun land van herkomst te verlaten. Verzoekende partijen bleven nog tot mei 2022 in Colombia, kort voor hun vertrek zouden de bendeleden nog twee keer verzoekers moeder hebben benaderd op zoek naar verzoeker.

3.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.4.3. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat er met betrekking tot de verklaringen van verzoeker bij de DVZ en het CGVS alsook met betrekking tot de verklaringen van verzoekende partijen onderling, meerdere tegenstrijdigheden werden opgemerkt. Verzoeker heeft bij de DVZ de eerste twee fysieke incidenten met de criminele bendes, specifiek in tijd kunnen situeren. Op het CGVS kon verzoeker zich echter niet meer herinneren wanneer deze incidenten zich hadden voorgedaan. Daarnaast beweerde verzoeker dat zowel hij als verzoekster tijdens beide overvallen aanwezig waren. Op de DVZ werd echter verklaard dat er twee verschillende overvallen plaatsvonden, met name één op verzoekster en één ten aanzien van verzoeker zelf. In tegenstelling tot voorgaande verklaringen van verzoeker, heeft verzoekster op het CGVS nog een heel andere versie van de feiten gegeven. Zij gaf onder andere aan dat er maar één overval heeft plaatsgevonden.

In het verzoekschrift wordt gesteld dat de transcriptie van het persoonlijk onderhoud niet moeiteloos verliep en verzoekster niet altijd alle vragen begreep, waartoe een verklaring wordt geciteerd. Volgens verzoekende partijen werd geen rekening gehouden met dit aspect. Zij gaan verder in op het feit dat verzoekster meerdere incidenten heeft besproken en zij rechtstreeks in contact kwamen met bendeleden.

De Raad stelt vast dat verzoeker op het CGVS heeft aangegeven dat zowel hij als zijn partner bij de twee fysieke aanvallen in 2014 aanwezig waren (in tegenstelling tot wat hij verklaarde bij de DVZ vragenlijst verzoeker *d.d.* 21 juni 2022, vraag 5), waarbij zij bij de eerste overval louter werden bestolen en bij de tweede overval ervan werden beschuldigd verklikkers te zijn (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker (hierna: NPO verzoeker), p. 15-16).

Wanneer de verklaringen van verzoekster worden gelezen inzake deze fysieke bedreigingen, merkt de Raad op dat zij inderdaad slechts over één overval spreekt waarbij de bendeleden hen beiden meteen bedreigden met een vuurwapen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster (hierna: NPO verzoekster), p. 4). Zelfs wanneer zij over een tweede overval haar verhaal brengt, spreekt zij over schoten in

de lucht, hetgeen door verzoeker op geen enkel moment wordt vermeld. Volgens verzoeker had het incident met een vuurwapen immers alleen betrekking op hem ('vragenlijst DVZ' verzoeker, vraag 5).

Voorgaande vaststellingen geven aldus aan dat er effectief belangrijke en opvallende tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partijen zijn. Wat betreft het betoog inzake de transcriptie van de verklaringen, kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoekster bij aanvang van het persoonlijk onderhoud heeft aangegeven dat zij de tolk goed verstond (NPO verzoekster, p. 2 en 8) en dat zij inzake haar geciteerde verklaring, werd gewezen op een tegenstrijdigheid (*supra*) en zij aldus pas na confrontatie van deze inconsistentie, verklaarde dat zij de vraag niet begreep: *"Maar dus over die eerste diefstal waarover uw man sprak, daar weet u niets over? Ik begrijp de vraag niet"* (NPO verzoekster, p. 5). Hiervoor of hierna heeft zij geen bijkomende opmerkingen gegeven met betrekking tot een mogelijke verkeerde vertaling van de vragen of verklaringen. Er blijkt dus nergens uit dat het persoonlijk onderhoud van verzoekster bij het CGVS moeizaam zou zijn verlopen.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat de taak van de tolk strikt is omschreven in een deontologische code die door de tolken voor akkoord moet worden ondertekend. De tolken hebben er aldus geen persoonlijk belang bij om de verklaringen van verzoekers niet of niet correct weer te geven.

3.3.4.4. Vervolgens zet verweerder in de bestreden beslissing uiteen dat de verklaringen van verzoekende partijen aangaande de bedreigingen die ze ontvingen, eveneens inconsistenties bevatten. Verzoeker verklaarde dat de bendeleden talloze dreigtelefoontjes hebben gepleegd – waarbij verzoekster regelmatig aanwezig zou zijn geweest – en ze een heleboel dreigpamfletten hebben achtergelaten. Verzoekster verklaarde echter dat er gedurende al die jaren slechts één dreigtelefoontje was en ze slechts twee pamfletten hebben achtergelaten. De commissaris-generaal stelt dat het feit dat verzoekster zich zou hebben vergist omwille van het traumatische karakter van de gebeurtenissen, niet kan overtuigen nu er in dat verband geen attesten werden neergelegd. Daarnaast is verzoekster niet op de hoogte van de pogingen van de bendeleden om verzoeker na 2020 op te sporen bij zijn moeder.

Ook hier verwijzen verzoekende partijen in het verzoekschrift naar de manier waarop de vraagstelling werd begrepen door verzoekster. Zij menen dat op dat moment vragen werden gesteld aangaande een bepaald incident waardoor verzoekster dacht dat daarop werd gedoeld waarbij zij twee pamfletten hadden ontvangen. Er wordt ook verwezen naar verzoeksters verklaringen waarin zij wel verwees naar meerdere pamfletten: *"Voor zover ik weet niet maar op het moment dat we bij haar woonden zijn er wel pamfletten aangekomen maar dat waren pamfletten tegen ons en dat zie ik als een bedreiging (...)".* Zij menen dat verweerder aldus geen ernstig onderzoek heeft gevoerd en zich heeft gebaseerd op beperkte delen van het persoonlijk onderhoud.

De Raad merkt het volgende op. Op het CGVS werd aan verzoekster het volgende gevraagd: *"Maar ik ga mijn vraag nog eens stellen, hoe vaak zijn jullie bedreigd geweest tussen 2015 en 2020? Twee keer in de hele periode. En op welke manier? In 2015 was het in mijn huis van mijn moeder en hebben ze de ruiten kapot geslagen en de tweede keer was de aanval in de auto. Dan hebben ze de ruit van de auto van onze auto kapot gemaakt en ook mijn man en mij bedreigd".*

Zelfs op de vraag hoe vaak ze pamfletten bij hen thuis hebben ontvangen werd het antwoord gegeven dat het slechts om twee pamfletten ging (NPO verzoekster, p. 6). Hieruit kan aldus worden opgemaakt dat zij gedurende deze periode, volgens verzoekster, slechts tweemaal werden bedreigd wat een grote discrepantie betreft met verzoekers verklaringen.

De zin waarnaar verzoekende partijen verwijzen in het verzoekschrift *"Voor zover ik weet niet maar op het moment dat we bij haar woonden zijn er wel pamfletten aangekomen maar dat waren pamfletten tegen ons en dat zie ik als een bedreiging tegen ons en niet tegen mijn schoonmoeder"* vormt een antwoord op de vraag *"Nadat ze u en uw man hadden aangevallen in 2020, hebben ze daarna dan nog iemand bedreigd van uw familie? Nee. Ze hebben dus niemand van uw familie nog gecontacteerd na dit incident? Nee, voor zover ik weet niet. Ook niet uw schoonmoeder?"* (NPO verzoekster, p. 6). Verzoekende partijen leiden hieruit af dat verzoekster dus wel degelijk zelf aangaf dat zij veel meer pamfletten hebben ontvangen. De Raad stelt in dit verband vast dat verzoekster stelde dat ze bij hen thuis twee keer pamfletten hebben afgeleverd en op het moment dat ze bij haar schoonmoeder woonden inderdaad meerdere pamfletten (NPO verzoekster, p. 6). Dat verzoekster melding maakte van meerdere pamfletten die bij haar schoonmoeder toekwamen toen zij er woonden, doet echter geen afbreuk aan het feit dat dit nog steeds tegenstrijdig is met verzoekers verklaringen dat er meerdere pamfletten toegekomen zijn in de "drie huizen" waar ze gewoond hebben (NPO verzoeker, p. 22). Over hun eigen huis verklaarde verzoekster immers uitdrukkelijk dat er maar twee keer pamfletten werden afgeleverd (NPO verzoekster, p. 6). Er wordt bijgevolg geen afbreuk gedaan aan de vastgestelde tegenstrijdigheden.

3.3.4.5. Wat betreft de ernst van de bedreigingen, wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat de eerste bedreigingen dateerden van 2014 maar ze tot 2020 het sociaal werk bleven uitvoeren. In die periode zouden zij veel bedreigende pamfletten en dreig telefoontjes hebben ontvangen tot het bewuste incident van 7 oktober 2020, waarbij ze werden aangevallen. Verweerder meent dat als de bendeleden hen echt het zwijgen wilden opleggen of hen wilden doen stoppen met het sociaal werk, verwacht kan worden dat de bende al eerder doortastender te werk zouden zijn gaan. De bende wist immers waar zij woonden. Bovendien mag het verbazen dat zij na de fysieke aanval nog anderhalf jaar in hetzelfde huis bleven wonen.

In het verzoekschrift wordt opgemerkt dat verzoekers profiel als sociaal leider bij een actiegroep tegen drugsbendes in Colombia, aannemelijk is vooral nu er in de bestreden beslissing wordt verwezen naar uitdrukkelijke bescherming voor personen met dit profiel.

De Raad benadrukt dat verzoekende partijen met dit betoog waarbij er louter wordt verwezen naar een welbepaald profiel als sociaal leider, niet volstaat om iemand te erkennen als vluchteling of subsidiair beschermde. Verzoekende partijen kunnen hier – en in samenlezing met bovenstaande feiten aangaande hun tegenstrijdige verklaringen en de ernst van de bedreigingen – immers niet mee aantonen dat zij *in concreto* werden gevisieerd of vervolgd. Verzoekende partijen laten in het geheel na om in te gaan op bovenvermelde motieven die handelen over de ernst van de bedreigingen.

3.3.4.6. Tot slot wordt in de bestreden beslissing uiteengezet dat verzoekende partijen nooit een klacht hebben ingediend tegen deze bedreigingen. Pas in België besloten zij de Colombiaanse overheid hierover in te lichten. Echter kan van iemand met een profiel als sociaal leider worden verwacht dat zij op de hoogte zijn van de bestaande beschermingsmogelijkheden. Zij kunnen immers een bepaalde bijzondere bescherming aanvragen bij een eenheid die de specifieke doelstelling heeft om bescherming te bieden aan personen die bijdragen aan de gemeenschap, waaronder sociale leiders. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. Verzoekende partijen hebben op geen enkele manier kunnen aantonen dat de politiediensten geïnfiltreerd waren door de criminele bendes. Evenmin tonen zij aan dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen.

In het verzoekschrift stellen verzoekende partijen dat verzoeker wel degelijk heeft verklaard dat hij en de actiegroep konden rekenen op een bepaalde mate van politiebescherming. Daarnaast heeft hij verklaard dat politiebescherming niet vanzelfsprekend is en de politie niet alle activiteiten van de groepering kon beschermen, zodat verzoeker soms zelf veiligheidsmaatregelen nam. Verzoekende partijen verwijzen ook naar de verklaringen inzake het tweede incident in 2014 waarbij ze wel om de hulp van de politie hebben gevraagd. Voor het overige stellen verzoekende partijen dat zij onmogelijk alle beschermingsmogelijkheden konden uitputten en er een deficitaire werking van de bescherming is, waartoe er algemene informatie wordt geciteerd.

De Raad benadrukt dat in het bijzonder de COI Focus “*Colombia. Beschermingsmogelijkheden door de overheid*” van 16 februari 2021 (administratief dossier, map ‘Landeninformatie’) wordt gesteld dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Er rijzen evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat de bescherming die de nationale overheid biedt volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet uitsluitend in theorie bestaat. Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden.

Verzoeker verklaarde inderdaad dat zij effectief werden gehoord en werden geïnterviewd door politionele intelligentiediensten (NPO verzoeker, p. 14) en zij door hen werden gesteund, waarbij er patrouilles werden gezonden als ze activiteiten organiseerden (NPO verzoeker, p. 10). Verzoekster verklaarde eveneens dat zij werden geholpen door de politie (NPO verzoekster, p. 4). Daarnaast verklaarde verzoekster dat de politie hen hielp en hen de namen van hun belagers heeft doorgegeven (NPO verzoekster, p. 7). Uit het bovenstaande blijkt aldus niet dat er geen bescherming was voor verzoekende partijen toen zij activiteiten organiseerden. In dit verband wordt ook opgemerkt dat verzoekende partijen niet zonder meer kunnen worden gevolgd waar zij menen dat de werking van de Colombiaanse autoriteiten deficitair is en dat zij niet werden verder geholpen door de politiediensten nu zij er toegang tot hadden en beroep op konden doen in het kader van hun activiteiten.

Er dient echter een onderscheid te worden gemaakt tussen hulp van de politie terwijl verzoekende partijen activiteiten organiseerden als sociale leiders, en mogelijke bescherming voor hen persoonlijk nadat ze zouden zijn bedreigd omwille van hun werk.

Het betoog van verzoekende partijen vormt geen verweer op het motief inzake het niet neerleggen van een klacht bij (gespecialiseerde) politiediensten omwille van de bedreigingen aan hun persoon terwijl ze nog in Colombia verbleven. Zij hebben hiervoor gewacht tot ze in België waren, wat opmerkelijk is en erop wijst dat zij zich in Colombia niet werkelijk bedreigd voelden. Indien zij effectief persoonlijk bedreigd werden omwille van hun sociaal leiderschap, is het dan ook weinig te vatten dat zij niet eens de politie opgezocht hebben, gezien zij reeds met de politie samenwerkten in het belang van de jongerenwerking en bescherming genoten omwille van hun sociaal werk.

Waar verzoekende partijen stellen dat er geen onderzoek naar hun individuele situatie is gebeurd, kan de Raad op basis van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoekende partijen ruimschoots de tijd en gelegenheid hebben gehad om alle redenen uiteen te zetten. De verzoekende partijen hebben bovendien nagelaten aan te tonen op welke wijze verweerder tekort zou zijn geschoten in het onderzoeken van hun individuele situatie.

3.3.4.7. Wat betreft de neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissing ten slotte het volgende geoordeeld:

“De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De documenten aangaande de klacht die u neerlegde bij de Colombiaanse overheid, lijken ook eerder post factum gesolliciteerd stukken om uw asielrelaas op te smukken. Hoe dan ook kan de inhoud van deze aangiftes niet beschouwd worden als definitieve bewijsgrond voor de vooropgestelde vermeende gebeurtenissen, eenieder kan namelijk eender welke verklaring afleggen.

Om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

De paspoorten van uzelf, uw vrouw en uw dochter tonen aan dat jullie de Colombiaanse nationaliteit bezitten maar zeggen voor de rest niets over uw beweerde problemen. Het certificaat dat staat dat u een sociale leider was in Colombia, doet dit evenmin. Bovendien bevat het weinig objectieve bewijswaarde gezien het een gesolliciteerd karakter kent. De documenten van het ziekenhuis tonen aan dat u uw neus ooit heeft gebroken maar ze zeggen niet op welke manier dat gebeurde.

De overige documenten die u voorlegt (officiële documenten van België, jullie beider CV's, een uittreksel uit het strafregister en een bewijs dat u werkzaam bent in de toeristische sector) zeggen voorts evenmin iets over uw zogezegde problemen in Colombia.”

Verzoekende partijen voegen bij hun verzoekschrift nogmaals de verschillende documenten toe die zij reeds hebben neergelegd, waaronder de röntgenfoto's (verzoekschrift, stukken 3-9) en stellen dat deze in rekening moeten worden gebracht. Zij voegen hieraan toe dat zij deze documenten hebben opgevraagd in het kader van hun medewerkingsplicht.

De Raad herhaalt echter dat het opnieuw verwijzen naar reeds neergelegde stukken en het volharden in hun bewijswaarde, zonder *in concreto* de hiervoor geciteerde motivering dienaangaande te weerleggen, allerminst een ernstig verweer is. De Raad herhaalt dat al de stukken aangaande hun klacht(en) bij de Colombiaanse autoriteiten als gevolg van de bedreigingen die zij persoonlijk zouden hebben ondergaan, dateren van toen zij reeds in België waren toegekomen, wat opmerkelijk is zoals hierboven gesteld. Daarbij komt dat al deze documenten zijn opgesteld op basis van verklaringen van verzoekende partijen en dus geen objectief bewijs vormen van de erin vermelde feiten die zouden hebben plaatsgevonden. Documenten hebben slechts objectieve bewijswaarde voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit het voorgaande.

In zoverre verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog aanvoeren dat het aan de commissaris-generaal toekomt om verdere diepgaande bevestigingen te doen aangaande verzoekers neusbreuk, wijst de Raad erop dat verzoekende partijen zelf verantwoordelijk zijn voor de verklaringen die zij afleggen en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te “sturen”. Verzoekende partijen, noch hun advocaat maakten doorheen de persoonlijke onderhouds enige opmerking met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook niet ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens de persoonlijke onderhouds onvoldoende onderzoek zou zijn gevoerd naar een bepaald element uit het relaas van verzoekende partijen.

De Raad wijst erop dat verzoeker zijn gebroken neus inderdaad wijt aan de aanval in december 2020 (NPO verzoeker, p. 10) en dit herhaalt in het verzoekschrift, maar dit doet geen afbreuk aan de pertinente en terechte vaststelling dat de documenten van het ziekenhuis van december 2020 aantonen dat verzoeker ooit zijn neus heeft gebroken maar dat niet blijkt op welke wijze dit gebeurde.

De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen (RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (NTB)). De Raad dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet-authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten. In de mate waarin verzoeker benadrukt dat zijn verhaal en het klinisch onderzoek overeenstemmen, stelt de Raad vast dat een arts geen uitsluitel kan geven over de context of de omstandigheden waarin vastgestelde verwondingen of littekens zijn opgelopen. Het motief dat niet blijkt op welke wijze verzoekers neus werd gebroken, houdt bijgevolg stand. De Raad herhaalt dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund, wat *in casu* niet het geval is.

3.3.4.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.9. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen, in tegenstelling tot hetgeen zij in het verzoekschrift lijken te betogen, niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

3.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*” van augustus 2023, CEDOCA, “*COI Focus Colombia: veiligheidssituatie*” van 20 november 2023 en EUAA, “*Colombia Country Focus*” van december 2022 wordt in de bestreden beslissingen het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

"Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadigroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebelligroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebelligroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In hoofde van uw echtgenote, R.(...) P.(...) L.(...) C.(...) (OV n° (...)), nam het CGVS eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus."

Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de verklaringen van de laatste verblijfplaats van verzoekende partijen in Colombia en de bovenstaande vaststellingen (administratief dossier, 'verklaring DVZ', d.d. 21 juni 2022, vragen 5 en 10) waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Cundinamarca en in de hoofdstad Bogota worden beoordeeld.

Het departement Cundinamarca en de grootstad Bogota blijken volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld, met name in het departement Cundinamarca en in de grootstad Bogota niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken.

3.3.5.3. Verzoekende partijen tonen gelet op het voorgaande niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land (en regio) van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Waar verzoekende partijen menen dat er geen ernstig onderzoek werd gevoerd door verweerder, moet worden vastgesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen bij het CGVS werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal geen ernstig onderzoek heeft gevoerd kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.8. Waar verzoekende partijen vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend vijfentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET